

КОЙ ПРЕЗИРА ТОЯ ДЕН НА МАЛКИТЕ НЕЩА?

(Захарий 4:10)

от Радостин Марчев

Еуфорията отшумя, живота се връща към нормалния си ритъм, настроението дори започва да пада понеже днес е последният официален почивен ден и от утре отново сме на работа. Новата година започва истински.

Ако се обърнем назад към старата година сигурно ще си кажем: “Колко бързо отмина. Не я усетих кога дойде и кога си отиде.” Ако се запитаме какво ни донесе повечето от нас вероятно ще кажат: “Ох, много проблеми.”

Икономическата криза продължава и аз познавам хора, които изгубиха работата си и други, които с много трудности търсят нова. Дългът на България достигна 20 милиарда. Станахме свидетели на протести и контрапротести. Видяхме да пада едно правителство и избрахме ново като тайно или не толкова тайно си мислехме: “И тези ще са като предишните – ще крадат и ще мислят само за себе си.” Европейския съюз изпрати поредния си доклад за България, в който отново ни казва, че съдебната ни система не работи, а корупцията процъфтява.

Около себе си виждаме хора, които са обезверени и цинични. Все по често когато си говорим някой казва: “Има изход. Нарича се Терминал 2 – заминаващи полети.” Имам близки приятели, които емигрираха. В момента моите кумове очакват визата си, за да заминат в Канада и никак не ми се иска да ги пусна.

Аз зная, че през миналата година някои от хората, които сега са в тази зала преживяха болести, даже загуба на близък човек. Някои други носят в себе си огорчения и разочарования, с които все още не знаят как да се справят.

И ако днес ме попитате: “Можеш ли да обещаеш, че новата година ще е по-добра, по-лека, с по-малко проблеми, че нещата в живота ми ще се подреждат?” ще ви отговоря: “За съжаление не мога.” Трудностите, проблемите, загубите и смъртта са неща, с които ние ще продължим да се срещаме и през новата година.

Но все пак аз мога ви обещавам нещо за новата година и то е същото, което християните винаги са можели сигурно да обещаят. То е много простичко: Бог те обича и никога няма да те остави.

През новата година може да се срещнем с трудности, които сякаш ни потапят като дълбока вода или ни изгарят като огън, но Бог чрез пророк Исая се обръща към нас и казва: “Когато минаваш през водите с тебе ще бъда и през реките те няма да те потопят. Когато ходиш през огъня не ще се изгориш и пламъкът не ще те опали.” Може да достигнем до момент когато усещаме, че силите ни свършват и да чуем думите: “Даже младите ще отслабнат и ще се уморят. И отбраните момци съвсем ще паднат; Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, Ще се издигат с крила като орли, Ще тичат и няма да се уморят, Ще ходят и няма да отслабнат.” Можем да ни се струва, че няма повече накъде да вървим и да прочетем написаното от псалмиста: “Даже и в долината на мрачната сянка ако ходя няма да се уплаша от зло.

Защото Ти си с мене.” Може дори да ни се наложи да застанем пред гроб на близък човек припомняйки си думите на Павел: *“Не скърбете както другите, които нямат надежда.”*

Съвсем наскоро ние празнувахме Рождество – християнския празник, който може би най-добре изразява тази надежда. Бог става човек и застава до нас. Той взема върху Себе Си нашите болки и проблеми и ни предлага Своята божествена подкрепа.

Аз не зная каква ще бъде новата година, но мога да ви обещаю едно нещо: Ние не сме сами. Ние не сме оставени. Ние сме обичани. Бог е с нас. И затова ние можем да имаме сигурност и надежда – не само за тази година и за този живот, но за цялата вечност. Това какво ще се случи с нас не зависи нито от случайността нито от нашите собствени сили, които често се оказват твърде недостатъчни, а от Бога, Който е силен да опази това, което сме му поверили.

Пророк Авакум сигурно си е мислил нещо много подобно когато е писал едни необикновени думи в края на своята книга:

“Защото, ако и да не цъфти смокинята, Нито да има плод по лозите, Трудът на маслината да се осуети, И нивите да не дадат храна, Стадото да се отсече от оградата, И да няма говеда в оборите, Пак аз ще се веселя в Господа, Ще се радвам в Бога на спасението си.”

Този човек е живял в едно, древно аграрно общество и затова се изразява по съответния начин. Днес ние вместо за лози, овце, смокини или добитък говорим за икономика, банкови сметки, увеличение на заплатата и кредитен рейтинг. Но идеята е много ясна – Аз не зная каква ще бъде новата година, но Бог е с мен и аз съм с Бога и това е достатъчно, за да бъде тя радостна, живота ми смислен и аз да бъда спокоен.

Но тук искам да ви обърна внимание на нещо: Всичко това, което казах не е нещо, за което можем да говорим по принцип, като за нещо общовалидно. То не е такова. То е истина единствено в Исус Христос и за хората, които са се обърнали към Него и живеят за Него. Ние обаче много често изобщо не разбираме какво означава това.

Една жена имала трима сина. Когато пораснали всички успели в живота. На едно Рождество те се събрали заедно. Първия казал

- Купил съм на мама голяма нова къща. Мога да си го позволя и утре ще ѝ дам ключовете.

Втория казал:

- Пред къщата аз ще паркирам една нова кола за нея, така че ще ѝ дадем 2 връзки ключове.

Третия казал:

-Аз знам колко обича мама да си чете библията и съм ѝ взел един папагал, който я знае цялата наизуст. 12 години бяха нужни на църквата, за да го научи, но сега няма втори като него. Само трябва някой да му каже книгата и главата и той започва да я рецитира.

В деня след Рождество всеки от синовете получил кратка бележка от майка си. На първата пишело: „Синко, през по-голямата част от времето аз живея само в една стая, а сега ти искаш да чистя цяла къща.“

Втория получил: „Колата е много хубава, но най-близките ми приятелки са съседките ми и няма къде да ходя с нея.“

Третото писмо казвало: „Само ти разбираш какво би ме зарадвало истински. Пилето беше много вкусно.“

Това е смешен пример, но истината е, че много хора не разбират какво означава християнството. Има хора, които казват вярвам, вярвам, но не оставят Христос да има особено влияние върху начина, по който живеят и решенията, които вземат. Когато Бог желае да съобразим живота си с Неговите желания това не е понеже Той е един диктатор, който иска да ни отнеме радостта от живота и да ни затрупа с правила и забрани. Той прави това защото ни обича. Когато живеем самостоятелно, без Бога ние живеем по начин, по който не сме създадени да живеем. Ние жънем резултатите от своята автономия и те са видни навсякъде около нас. Точно понеже Бог не е желан в нашия свят този свят толкова често излиза извън релси. И когато накрая нашата “свобода” започне да горчи прекалено много ние се обръщаме към Бога и питаме: “Господи защо допусна това?” Точно това дойде да промени Христос – да ни накара да се откажем от своя бунт и да Му позволим с любов да насочва живота ни така, че той да бъде най-пълноценно и смислено изживян.

Но аз искам да кажа нещо най-вече на хората, които са от дълго време в църква. Забелязал съм, че евангелските християни също много лесно развиват една традиция, която лесно ни отдалечава от Христос и от Неговите новогодишни дарове. Ние не пропускаме църковна служба, усвояваме добре евангелския жаргон, участваме в повечето мероприятия, които църквата организира, помагаме и поемаме отговорности и някак си смятаме, че заради това и заради тези неща имаме връзка с Христос. Но това не е така. Христос е личност, Която може да бъде срещната и с Която може да се общува както с всяка друга личност. Нашият християнски речник и християнски активности не могат да бъдат заместител на личното общение с Христос. И ако това стане (а понякога то наистина става) ние жестоко лъжем себе си. Ако обичаме църквата и активностите си повече отколкото Христос ние лъжем себе си. Ако мерим дали новоповярвалите хора растат по това в колко активности и служения се включват вместо по това колко растат в познаване и любов към Христос ние въвеждаме и тях в заблуждение. За съжаление ние твърде често сме ориентирани към задачи, към постижения, към развитие на църквата. Това са хубави неща, но не те стоят на първо място. Преди да се обърнете към тях погледнете към Бога. Вкусете и вижте, че Господ е благ. Опитайте, че Христос ви обича. Уверете другите в любовта Му. Едва тогава и само от това може да потече някакво продуктивно служение. За да бъдат думите, делата ни, активностите ни приети от Бога и успешни те трябва да са резултат от нашата връзка с Христос и от силата, която сме получили от Него, а не обратното. Затова аз искам да ви пожелаая през новата година – търсете живият Христос, отделяйте повече време за Него Самият отколкото за работа за Него, слушайте какво ви казва повече отколкото да Му говорите какво вие ще направите за Него и научете другите на същото. Тогава Христос ще ни научи – и поотделно и както църква – какво желае от нас и ще ни даде силата да го направим и тогава това, което правим ще бъде прието от Него.

Но след като казах това аз трябва да продължа по-нататък защото има още нещо, което трябва да си кажем. Може би когато говорих за трудностите да живеем в страна като България някои от нас се питат: Господи, защо живея в такава страна? Не можеше ли да се родя на някое място където се живее по-леко и нещата са по-нормални? Аз не зная отговора, но може би част от него е, че Бог желае да има хора, които са свидетели за Него на всяко място и във всяка страна. Когато Христос казва: *“Вие сте светлината на света”* това означава, че Той ни е поставил тук – в тази страна и в този град – за да светим. Ние сме църква с мисия – църква, която не може да си позволи да живее само за себе си, а живее за Христос и чрез Христос за другите.

Как обаче нашата църква може да изпълни своята мисия за нашия град и за хората в него?

На нас често ни се иска да видим чудеса, грандиозни и големи неща. Искаме много хора за кратко време да се обръщат към Бога. Искаме да чуваме чудни свидетелства. Искаме да виждаме как залата не ни побира и как откриваме нови и нови църкви в града. Дай Боже това да стане, но е много вероятно през следващата година да не видим нищо подобно. Не че нищо няма да се става, но може да се случват малки неща, които обаче ние в желанието си да видим големи неща пропускаме да забележим и пренебрегваме. Но чрез пророк Захарий Бог се обръща към нас и пита: *“Кой презира тоя ден на малките работи?”*

И днес аз искам да ви помоля: – ако през новата година Бог реши да действа по този начин не затваряйте очите си, не пренебрегвайте малките неща, които виждате. И не само да виждате – има малки неща, или поне неща, които на нас ни изглеждат малки, но които всъщност са важни, които ние можем да направим през следващата година. Ето някои от тях:

На първо място нека да се опитаме да направим църквата си място, в което новите хора са добре дошли и се чувстват приети и желани. През новата година в тази църква ще идват нови хора. Много от тях не знаят как да се държат и какво да очакват. Те няма да познават никой или почти никой. И аз ви моля започнете още отсега да мислите и да работите за създаване на една атмосфера, която ги предразполага и им показва, че са добре дошли. Учете се да им обръщате внимание. Запознайте се с тях. Не ги насилвайте или притискайте за неща, които не са им ясни или за които те все още не са готови. Ако направят нещо, което не смятате за редно не бързайте да ги поправяте и критикувате. Християните са призвани да живеят определен живот, но не можем да имаме същите изисквания и да прилагаме същите стандарти към останалите хора. Те се нуждаят не от урок по морал, а от Христос. Затова ви моля, нека да се научим да предлагаме на новодошлите хора Христос и неговата любов, а не критика и морализаторство.

Гледайте на хората, които идват в нашата църква като на гости и се отнасяйте към тях със съответната радост и уважение. Не забравяйте, че много от нещата, които ние правим на тях може да са им интересни, но те нямат нашите убеждения и не влагат в тях същия смисъл, който ние влагаме. Когато те срещнат Христос техният живот ще се промени, но не си мислете, че ако постоянно им обяснявате какво в живота си трябва да променят това ще ги доведе до Христос. Нека през новата година да мислим върху тези неща и да се учим да бъдем църква, която е гостоприемна за новодошлите и им сочи Христос по един добър и подходящ начин.

На второ място ако искаме да бъдем църква, която изпълнява своята мисия през новата година ние ще трябва да се учим да живеем заедно. Ние използваме думите братя и сестри за другите християни, но за да не бъдат тези думи изпразнени от съдържание те трябва да бъдат приложени на практика. Истината е, че дори между християни за една година могат да се натрупат неща като яд, огорчение, непростителност и караници. Когато това стане то запречва пътя на Бога да работи в нас и чрез нас. Затова нека в началото на новата година да се опитаме да очистим и поправим тези неща, които са останали като едно лошо наследство от миналата.

Наскоро един богослов написа нещо много лично, което чудесно изразява това, което се опитвам да кажа.

Наричам себе си християнин! Но Христос лежи мъртъв в мен.

Говоря на езици с петдесетациите, посещавам библейски изучавания с евангелистите, целувам икони с православните, работя за справедливост с либералите. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Отивам на църква, казвам Амин и пея Алилуя. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Моля се с Христовите думи, които зная наизуст. Ям хляба на живота и пия Неговата чаша. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Пазя Рождественя пост и бденията, пея възкресенските химни, казвам Христос възкресе. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Уча за Христос, чета книги за Него и ако това все още не е достатъчно самият аз съм написал няколко. (Наскоро получих писмо от една жена от Йоханесбург: Благодаря ви за вашата книга. Тя ми помогна отново да вярвам в Христос.). Но Христос лежи мъртъв в мен.

С дара на пророчество напират в мен аз се изкачвам по тесните стъпала на амвона. Оглеждам лицата на покланящите се богомолци. Проповядвам Христос сякаш живота ми зависи от това. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Чета и се моля, паля свец и всяка нощ коленича до леглото си. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Отивам на поклонническо пътуване, моля се в манастири, посещавам огромни църкви и катедрали, виждам реликви на светии и мъченици. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Моля се...Адвент е и аз се моля сякаш очаквам нещо. Но Христос лежи мъртъв в мен.

Появяват се съмнения. Не дребните съмнения, с които мога да се справя, но съмнения подобни на земетресения, съмнения, които разрушават пътищата и срутват мостовете. Нямам много съмнения – само четири: Матей, Марк, Лука, Йоан. Четирима свидетели, които казват, че Христос още е жив. Но аз зная мястото където го положиха: Защото Христос лежи мъртъв в мен.

Вземам осветения хляб. Мисля си, че това е най-великата тайна или най-голямата глупост. Кой знае. Ям от него сякаш ям смърт. Защото Христос лежи мъртъв в мен.

Когато ми казват: Издигнете сърцата си, аз лъжа: Ние ги издигаме към Господа. Сърцето ми е пепел, а не хвала и благодарност. Не мога да го издигна дори да се опитвам. Защото Христос лежи мъртъв в мен.

И тогава....

И тогава търся и намирам моят враг, този, когото обичам най-малко. Поглеждам го в лицето. Изричам името му. Стискам ръката му и казвам братко. И Христос се изправя в мен, жив както в първия ден. И вътре в мен се раздвижва нещо като голям камък и всички гробове се отварят.

Мили хора, за да съм сигурен, че няма да разберете погрешно ще го кажа съвсем направо: Ако не се научим да се отнасяме едни с други наистина като братя и сестри колкото и да искаме да служим на Бога и да работи Той в нас и чрез нас това няма да стане. Защото Христос ще лежи мъртъв в нас.

На трето място нека през новата година да се научим да оползотворяваме моментите. Аз казах, че ние често мечтаем за големи неща и по този начин пропускаме малките възможности, които Бог поставя пред нас. Знаете ли, ние не избираме дали да бъдем употребени за големи или за малки неща – Бог избира. Но от нас зависи когато Той иска да ни използва да бъдем готови да отговорим с “Да.” Миналото вече е минало – нищо не можем да направим за него. Бъдещето все още не е дошло. Единственият момент, който можем да оползотворим е сегашният. Как мога да не го пропуска, как мога да го оползотворя за Бога по най-добрия начин?

Ако започнем да мислим по този начин ще видим, че Бог постоянно поставя на пътя ни възможности да Му служим. Аз съм казвал много пъти, че службата на Бога не се изчерпва с това, което правим в църква. Напротив най-голямата служба е извън църква. Отделям ли достатъчно време за семейството си? Как се държа на работа? Достатъчно честен ли съм или правя компромиси? Спестявам ли си усилието да кажа една добра дума, да направя дребен жест и да проявя съпричастност дори когато съм уморен и не ми се иска? Започнете да си задавате подобни въпроси и мога да ви обещаю, че резултатите ще бъдат много по-големи отколкото смеете да си представите. Това не е лесен начин на живот. Но това е животът, който Бог ще използва, за да върши Своето дело през новата година.

Четвърто, споделяйте вярата си винаги когато имате възможност – но я споделяйте по един християнски начин. Споделянето на вярата не се определя от това колко брошурки или библии сме раздали за най-кратко време. Тя не се определя от това на колко хора сме казали като бройка. Не ме разбирайте погрешно – аз изобщо не съм против раздаването на библии и бих се радвал всеки от нас да каже на повече хора за Христос – стига да помним, че хората не са нито бройки, нито програми, нито пък благовестието е пропаганда, в каквато понякога го превръщаме когато се опитваме насила да го натикаме в гърлото на хората.

Начинът Христос да донесе благата вест беше като остави славата Си, слезе от небето и стане един от нас. Той понесе всичко, което ние носим. Ако искаме да споделяме

вярата си ние трябва да отидем при хората по същия начин. Ние трябва да им предложим приятелство и да имаме истинска загриженост към тях. Ние трябва да плачем когато те плачат и да се смеем с радостите им. Христос беше готов да даде живота си и затова Самият Той се превърна в блага вест. Колко сме готови да дадем ние? Само тогава имаме право да си отворим устата и да настояваме за внимание.

Св. Франциск веднъж казал: *“Споделяйте благата вест по всякакъв начин – ако е необходимо използвайте и думи.”* Може би това е малко прекалено, но в него има някаква истина. Истинско свидетелство за Христос може да даде само този, който обича хората както Христос ги обичаше и който е застанал до тях така както Той беше застанал. Затова Христос не просто говореше за Божието царство, но и лекуваше болните, хранеше гладните и плачеше с близките на починалите. Затова нашето благовестие никога не може да бъде отделено от социалната дейност и от правенето на добро. Може би точно затова сме поставени на трудно място – за да можем по-лесно да състрадаваме и за да имаме повече възможности и да кажем и да покажем на практика една блага вест, която наистина е блага.

Нито едно от тези неща, които казвам не е ново и аз съм сигурен, че повечето от вас ги знаят добре. Но понякога има смисъл да си напомняне неща, които добре знаем – толкова добре, че прекалено свикваме с тях и преставаме да чувстваме тяхната неотложност.

През далечната 1747 г., в първата неделя от новата година основателят на методизма, Джон Уесли, води първата служба за подновяване на завета с Бога – традиция, която и днес продължава в тази църква. Един текст, който се чете на всяко такова богослужение казва:

Аз не принадлежа вече само на себе си, а на Тебе.

Направи ме какъвто Ти пожелаеш.

Нареди ме, с когото и поискаш.

Дай ми да работя, дай ми да чакам.

Позволи ми да Ти служа или ме отстрани.

Издигни ме или ме принизи.

Позволи ми да съм пълен, позволи ми да съм празен.

Позволи ми да имам всичко, позволи ми да нямам нищо.

С цялата си воля и сърце предавам всичко на Тебе.

И сега, о, Ти велики и благословен Господи,

Отец, Син и Свети Дух.

Ти си мой и аз съм Твой, така да бъде.

Нека завета, който поставям на земята да бъде приет и на небето.

За мен беше привилегия да мога да споделя това с вас. За мен ще е още по-голяма привилегия да се опитам да го живея заедно с вас на практика през следващата година. Бог да ни помага в това. Амин.